

Arrest

nr. 124 718 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERBOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 30 november 2011 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 april 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 december 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om

machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 23 december 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11.04.2012 deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [T., K.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 13.12.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verweerder werpt in een exceptie op dat het beroep onontvankelijk is bij gebreke van een (ontvankelijk) middel. Hij betoogt dat verzoekster zich in het inleidende verzoekschrift beperkt tot een feitelijke kritiek op de bestreden beslissing zonder een duidelijke omschrijving te geven van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. Verzoekster geeft in haar uiteenzetting van het enig middel evenwel aan dat het gestelde in het medisch advies waarop de bestreden beslissing steunt volledig in strijd is met de vaststellingen van haar behandelende arts. Zij stelt dat de ambtenaar-geneesheer er verkeerdelijk van uitgaat dat een terugkeer naar het herkomstland geen pejoratieve invloed zal hebben op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand en tevens in strijd met het gestelde door haar behandelende arts aangeeft dat geen therapie meer zou zijn vereist en dat zelfs onbehandeld er geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit. De Raad stelt vast dat verzoekster aldus op duidelijke wijze aangeeft dat zij van oordeel is dat het medische advies waarop de bestreden beslissing steunt, is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens en/of vaststellingen. Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoekster zich op onmiskenbare wijze heeft willen beroepen op een schending van de materiële

motiveringsplicht en dat de naar voor gebrachte kritiek verweerder in de mogelijkheid stelde zijn rechten van verdediging te vrijwaren. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster stelt in een enig middel als volgt:

"1.

[...]

2.

Deze conclusie (zoals gesteld onder 1) van Dr. [J. M.], Arts - adviseur, is volledig in strijd met het Medische Getuigschrift en de recente verklaring, opgesteld door Dr. [I. G.], behandelend arts van verzoekster.

3.

Dr. [G.] stelt in haar Medisch Getuigschrift dat er levenslang een noodzakelijke behandeling nodig is voor verzoekster.

Momenteel is er een chemotherapie-pauze, maar verzoekster dient tweemaandelijks langs te gaan bij de arts voor follow-up controles.

Dr. [G.] verklaart uitdrukkelijk dat een stopzetting van de behandeling een fatale afloop tot gevolg zou hebben voor verzoekster.

De evolutie en prognose van de aandoening van verzoekster omschrijft Dr. [G.] als een 'ongunstige evolutie'. Heden is er reeds sprake van een palliatieve behandeling waarvan de termijn echter onbepaald/onvoorspelbaar is.

Verzoekster diende op 20.01.2014 op consultatie te gaan bij Dr. [G.]. Uit recent verslag (d.d. 20.01.2014) blijkt nog eens uitdrukkelijk dat onder chemotherapie nooit normalisatie is opgetreden van de marker, vermoeden van blijvende ziekteactiviteit, weliswaar onder controle. Na 6 maand werd er een chemotherapiepauze ingelast, echter zonder dat curatie was opgetreden.

Dr. [G.] verklaart verder wat volgt: (citaat)

"Ondertussen klinisch sterk vermoeden van langzame progressie met oplopende tumormarker. Het is echter uit de literatuur geweten dat het vroegtijdig heropstarten van systematische therapie bij gemetastaseerd ovariumcarcinoom louter invloed heeft op de ziektevrije overleving en niet op de globale overall survival. Derhalve geldt dat best gewacht wordt met herstarten van de therapie tot patiënten manifest progressief zijn of hinderlijke klachten ondervinden, en niet louter obv radiologische of biochemische argumenten voor progressie. Tot op heden werd dan ook geen nieuwe therapie gestart (mede gezien de jonge leeftijd en dus weinig therapeutische opties).

We dienen echter wel te melden dat patiënte niet curatief is behandeld en nog steeds gemetastaseerde ziekte heeft dewelke een duidelijke impact heeft op haar prognose/overleving. Dit is immers een ziekte die sowieso binnen een bepaalde termijn opnieuw zal opflakkeren en dan palliatieve chemotherapie vereist. Het betreft hier dus een ziekte met duidelijk risico voor het leven indien geen behandeling kan gestart worden.

4.

Dr. [J. M.] gaat er volkomen verkeerdelijk vanuit dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed zou hebben op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster.

Volkomen in tegenstrijd met Dr. [G.] stelt Dr. [M.] dat de huidige toestand van verzoekster geen therapie meer vereist. Zelfs onbehandeld zou er geen risico zijn voor het leven, noch voor de fysieke integriteit. Deze bewering staat volledig haaks op de inhoud van het Medisch Getuigschrift, zoals opgesteld door Dr. [G.]."

3.2. Verweerder repliceert hierop als volgt in de nota met opmerkingen:

“Geheel ten overvloede laat verweerder gelden dat verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

[...]

Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch dossier van verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer aan een uitvoerig en degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoeningen niet voldoen aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Het is op grond van dit advies niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te beslissen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond dient te worden verklaard.

Terwijl daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij weliswaar voorhoudt dat haar aandoeningen ernstig zijn, doch dat zij op geen enkele wijze erin slaagt afbreuk te doen aan de gedegen motivering van het advies van de arts-adviseur.

Het loutere feit dat verzoekende partij en haar behandelende arts een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegenovergestelde aannemen zou een negatie zijn van de vereiste dat een advies wordt verstrekt door een arts-adviseur.

Zie in die zin:

"De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: "Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat; wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten ".

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat; wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. " (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet diende ongegrond verklaard te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 1, eerste en laatste lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De bestreden beslissing steunt op een medische advies dat op 13 december 2013 werd uitgebracht door een ambtenaar-geneesheer met betrekking tot de medische problematiek van verzoekster. Naar dit advies wordt uitdrukkelijk verwezen in de bestreden beslissing en dit advies werd ook samen met de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht, zodat het gestelde in dit advies kan worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

De ambtenaar-geneesheer stelde, op basis van de voorgelegde medische stukken, vast dat bij verzoekster een adenocarcinoom van het ovarium werd vastgesteld. Hij stelde vast dat verzoekster hiervoor een operatief ingrijpen onderging, een hysterectomie, en de verdere evolutie zeer bevredigend was. Hij wees erop dat verzoeksters huidige toestand geen therapie meer noodzaakt en er noch verdere complicaties noch hospitalisaties waren. Hieruit besloot hij dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand impliceert en dat zelfs onbehandeld er geen risico is voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij voegde hier nog aan toe dat *“hij hier nooit [werd] gehospitaliseerd”* en er geen verdere acute opstoten waren.

Aldus gaat de ambtenaar-geneesheer ervan uit dat de evolutie na het operatief ingrijpen zeer bevredigend was en er sindsdien geen therapie meer was vereist. Verzoekster wijst evenwel op een door haar voorgelegd medisch attest van haar behandelende arts van 27 november 2013, waarnaar ook wordt verwezen in het medische advies van de ambtenaar-geneesheer. In dit medische attest geeft de behandelende arts aan dat, wat de aandoening betreft, er heden pijnstillende medicatie wordt genomen waarbij zij er eveneens melding van maakt dat *‘intermittent chemotherapie’* nog vereist is. Wat dit laatste betreft licht zij toe dat er voorlopig een pauze is in de behandeling met chemotherapie doch zij maakt nog melding van een *‘oplopende marker’*. Er is verder sprake van een levenslange duur van de noodzakelijke behandeling en een fatale afloop bij stopzetting van de behandeling. Wat de evolutie van de aandoening betreft, maakt zij melding van een ongunstige evolutie en van een *‘[h]eden palliatieve behandeling, termijn echter onbepaald / onvoorspelbaar’*. Door aan te geven dat verzoeksters situatie zeer bevredigend is en zij geen therapie meer vereist, dringt aldus de vaststelling zich op dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer met de voormelde in het medisch attest van 27 november 2013 gedane vaststellingen rekening heeft gehouden bij het opstellen van zijn advies. Hierbij kan ook worden opgemerkt dat niet blijkt dat enkel een curatieve behandeling die gericht is op de genezing van de patiënt als een *‘therapie’* of medische behandeling is te beschouwen waarmee rekening dient te worden gehouden, in tegenstelling tot een palliatieve behandeling die geen genezing bewerkstelligt doch wel gericht is op pijnstilling of verlichting van klachten en tot doel heeft de levenskwaliteit te verbeteren.

Minstens dringt aldus de vaststelling zich op dat op basis van het medisch advies op basis waarvan de bestreden beslissing volledig is gesteund niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn medische beoordeling alle feitelijke gegevens die verzoeksters ziekte-toestand kenmerken, en name de bovenvermelde vaststellingen in het medisch attest van 27 november 2013, mee in aanmerking heeft genomen en bijgevolg is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de ambtenaar-geneesheer stelt dat “[e]r wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd hier nooit gehospitaliseerd”. Naast het gegeven dat ‘hij’ in plaats van ‘zij’ wordt vermeld, dringt de vaststelling zich op dat de ambtenaar-geneesheer eerder in zijn advies sprak over een operatief ingrijpen en uit de voorliggende medische stukken wel degelijk blijkt dat verzoekster reeds werd opgenomen in het ziekenhuis. Ook op dit punt blijkt aldus niet dat werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Het gestelde in de nota met opmerkingen – met verwijzing naar rechtspraak van de Raad – dat het enkele gegeven dat een ambtenaar-geneesheer tot een andere besluitvorming komt dan de behandelende arts niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. *In casu* doet zich immers de situatie voor waarin niet kan worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn advies alle vaststellingen zoals opgenomen in de voorgelegde medische attesten mee in rekening heeft genomen, waardoor evenmin kan worden vastgesteld dat hij op correcte wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS